

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Cảm nhận về chuyện Con hổ có nghĩa lớp 6 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Cảm nhận về chuyện Con hổ có nghĩa lớp 6 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn Cảm nhận về chuyện Con hổ có nghĩa lớp 6 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả. Mời các em học sinh cùng quý thầy cô tham khảo.

Bài văn Cảm nhận về chuyện Con hổ có nghĩa số 1

Con hổ có nghĩa nói về chuyện bà đỡ Trần và bác tiêu phu gặp hổ, và đã được hổ đền ơn đáp nghĩa. Truyện đề cao đạo lí ân nghĩa thủy chung ở đời. Truyện gồm có hai phần, phần nào cũng tinh giản mà kỳ thú, gợi cảm.

Ở đây ta nói về mẩu chuyện bà đỡ Trần gặp hổ. Tình huống li kì hồi hộp: đêm, nghe tiếng gõ cửa, bà đỡ ra mở cửa, rồi bị con hổ lao tới xông bà đi. Bị hổ bắt làm sao mà sống được? Bà đỡ, ban đầu sợ đến chết khiếp. Hổ dùng một chân ôm lấy bà chạy như bay, hễ gặp bụi rậm, gai góc thì dùng tay rẽ lối chạy vào rừng sâu. Phải chăng hổ bắt được mồi, nên vội vã tha mồi về hang? Nhưng cái cử chỉ một chân ôm lấy bà, một tay rẽ lối của hổ thì có vẻ như nương nhẹ, cẩn trọng? Một tình tiết hồi hộp, hấp dẫn.

Cảnh thứ hai cũng đầy kịch tính. Bà đỡ nhìn thấy hổ cái đang lăn lộn cào đất, bà đỡ run sợ không dám nhúc nhích. Bà sợ lắm vì tưởng là hổ định ăn thịt mình. Hổ đực dùng cử chỉ để thay lời nói. Nó nhỏ nước mắt, thương hổ cái lắm. Nó "cầm tay bà nhìn hổ cái" như kêu van, như xin được cứu giúp. Người và hổ đã tương tri, đã biết cảnh ngộ nhau, biết tâm lòng của nhau. Bà đỡ rất cần mẫn, có tay nghề giỏi, bà chỉ nhìn bụng hổ cái như có cái gì động đậy, thế là bà biết ngay hổ cái sắp đẻ. Thật nhân đức, bà đỡ hoà thuốc với nước suối cho hổ cái uống, bà còn dán xoa bụng cho hổ. Cử chỉ của bà đầy tình thương. Đã mấy ai trong thiên hạ dám đưa tay xoa bóp bụng hổ. Với bà đỡ Trần thì hổ cái là một sản phụ, đang đau đẻ, cần giúp đỡ để cứu cả mẹ lẫn con.

Cảnh thứ ba là cảnh hổ cái đẻ con và hổ đực đưa tiền bà đỡ. Hổ đực rất tình cảm và có nghĩa. Nó vui mừng đùa giỡn với con. Nó quỳ xuống bên một gốc cây, lấy tay đào lên một cục bạc để tặng bà đỡ. Nó đứng dậy đi, quay nhìn bà để ra hiệu đưa tiền bà về. Nghe bà đỡ nói: Xin chúa rừng quay về, nó cúi đầu vẫy đuôi, rồi gầm lên một tiếng. Cảnh tiền biệt đầy lưu luyến và sâu nặng tình nghĩa biết bao!.

Câu chuyện thật hay, thật hồi hộp cảm động. Người đỡ đẻ, giúp hổ cái mẹ tròn con vuông. Hổ đền ơn người một cục bạc, nhờ món quà ấy mà bà đỡ sống qua được năm mất mùa đói kém. Chuyện cũng là chuyện người. Bài học đền ơn đáp nghĩa thật kỳ thú, gợi cảm.

Bài văn Cảm nhận về chuyện Con hổ có nghĩa số 2

Con hổ có nghĩa là tác phẩm của Vũ Trinh (1759 - 1828), một nhà Nho quê ở làng Xuân Lan, huyện Lang Tài, trấn Kinh Bắc (nay thuộc tỉnh Bắc Ninh). Ông đỗ hương cống (cử nhân), làm quan dưới thời nhà Lê và thời nhà Nguyễn. Truyện thuộc loại ngụ ngôn, mượn chuyện loài vật để nhằm đề cao ân nghĩa trong đạo làm người.

Những câu chuyện cảm động về hổ đực kể trong hai đoạn văn có kết cấu giống nhau: hổ (hoặc gia đình hổ) gặp nạn, người cứu hổ, hổ đền ơn.

Đoạn thứ nhất là câu chuyện giữa hổ và bà đỡ Trần ở huyện Đông Triều. Hổ đực đền ơn mười lạng bạc vì bà đỡ Trần đã cứu vợ con nó. Số bạc ấy đã giúp bà sống qua năm mất mùa đói kém.

Biện pháp nghệ thuật nhân hóa thường thấy trong truyện ngụ ngôn khiến cho hình ảnh hổ đực mang bóng dáng hình ảnh con người. Nó không những biết đền ơn, đáp

nghĩa với ân nhân mà còn có nhiều biểu hiện đáng quý: hết lòng với hổ cái trong lúc sinh đẻ, vui mừng khi có con, lễ phép, lưu luyến trong phút chia tay ân nhân ...

Đoạn thứ hai kể về chuyện đã xảy ra giữa hổ trán trắng và người kiếm củi ở huyện Lạng Giang. Hổ bị hóc xương, không thể nào lấy ra được. Nó đau đớn giãy giụa làm cỏ cây nghiêng ngả. Bác tiều phu đã giúp hổ lấy khúc xương ra khỏi họng. Hổ đền ơn đáp nghĩa bác tiều. Hơn mười năm sau, bác tiều qua đời, hổ đến bên quan tài tỏ lòng thương tiếc. Sau đó, mỗi năm đến ngày giỗ bác, hổ lại đem dê hoặc lợn đến để trước cửa nhà.

Đoạn này rất hấp dẫn vì có nhiều tình tiết độc đáo, trong đó có tình huống gay go khi hổ bị hóc xương, cách xử sự táo bạo và nhiệt tình của bác tiều trong khi cứu hổ, việc trả ơn và tình nghĩa sâu nặng của hổ đối với ân nhân.

Cái đáng quý nhất trong tính cách của hai con hổ chính là lòng biết ơn - điều cốt lõi trong đạo làm người.

Khi bà đỡ Trần giúp cho hổ cái được mẹ tròn con vuông, sau những phút mừng rỡ đùa giỡn với con, hổ đực quỳ xuống bên một góc cây, lấy chân đào lên một cục bạc đưa biếu bà Trần. Hành động đền ơn đáp nghĩa của nó diễn ra ngay tức thì, không một chút đắn đo, suy nghĩ. Mà hổ đền ơn đâu phải ít, những hơn mười lạng bạc. Hổ tuy là một con vật nhưng lại biết cư xử có nghĩa có tình với người đã giúp gia đình nó vượt qua cơn hoạn nạn. Khi tiễn ân nhân về, hổ cúi đầu vẫy đuôi. Đến khi bà đỡ Trần đã đi khá xa, nó gầm lên một tiếng rồi bỏ đi. Đây là tiếng chào tiễn biệt, là lời cảm ơn chân thành của hổ đực đối với ân nhân.

Cũng đáp đền ân nghĩa nhưng cách trả ơn của hổ trán trắng có khác. Sau khi được cứu sống, nó đã tha một con nai đến đặt trước cửa nhà bác tiều phu để tạ ơn. Cảm động nhất là mười năm sau, khi bác tiều phu qua đời, nó vẫn nhớ đến bác và về chịu tang ân nhân của mình. Từ xa, mọi người nhìn thấy hổ trán trắng dụi đầu vào quan tài, gầm lên tỏ vẻ thương xót, chạy quanh quan tài vài vòng rồi đi. Từ đó về sau, hằng năm cứ tới ngày giỗ bác tiều là hổ lại đưa dê hoặc lợn đến để ở ngoài cửa ...

Trong đoạn này, tác giả đặc tả ân nghĩa thủy chung của hổ qua hai tiếng gầm của nó: một tiếng gầm tỏ ý cảm ơn khi đem nai về cho bác tiều và một tiếng gầm tỏ ý tiếc thương để vĩnh biệt ân nhân. Tiếng gầm ấy cũng là lời hứa không bao giờ quên ơn người đã khuất.

Hai câu chuyện được tác giả kể lại bằng giọng kể tự nhiên, mộc mạc, không khoa trương, không bình phẩm, nhưng chính điều này lại làm cho ý nghĩa của câu chuyện thêm thú vị và sâu sắc.

Trong thực tế, có thể có những con vật có nghĩa (chó, ngựa ...) nhưng chắc hẳn là không thể sâu nặng như hai con hổ trong truyện. Tưởng tượng ra hai con hổ có nghĩa đến mức lí tưởng như vậy, mục đích của tác giả chính là mượn chuyện hổ để nói chuyện con người. Xưa nay, theo quan niệm của nhân dân ta thì hổ là loài vật dữ tợn nhất. Ấy vậy mà chúng lại rất có nghĩa có tình. Thế thì con người phải sống sao đây? Giáo huấn bằng hình tượng nghệ thuật dễ tiếp thu hơn là cách nói khô khan. Bài học được tác giả gửi gắm một cách kín đáo và thâm thúy trong câu chuyện này là: Làm người thì phải sống cho có tình, có nghĩa. Tình nghĩa không chỉ cảm hóa được con người mà đối với loài vật chúng ta cũng có thể thu phục được.

Bài văn Cảm nhận về chuyện Con hổ có nghĩa số 3

Con Hổ có Nghĩa là truyện ngụ ngôn được lưu truyền rộng rãi trong dân gian, nói về tấm lòng nhân nghĩa của con hổ đã cứu giúp những người đang lâm vào tình trạng nguy kịch.

Con hổ có nghĩa là 1 câu chuyện có những tình huống rất đặc sắc thu hút nhiều độc giả quan tâm. Đoạn thứ nhất là câu chuyện giữa hổ và bà đỡ Trần ở huyện Đông Triều. Hổ đực đền ơn mười lạng bạc vì bà đỡ Trần đã cứu vợ con nó. Số bạc ấy đã giúp bà sống qua năm mất mùa đói kém. Hình ảnh hổ đực mang bóng dáng hình ảnh con người. Nó mang nhiều phẩm chất cao quý của con người. Nó không chỉ biết đền ơn đáp nghĩa với ân nhân mà nó còn có nhiều biểu hiện đáng quý: hết lòng với hổ cái trong lúc sinh đẻ, vui mừng khi có con, lễ phép, lưu luyến trong phút chia tay ân nhân...

Một loài vật hung dữ nhưng dưới ngòi bút miêu tả của tác giả con hổ hiện lên thật đáng trân trọng. Tác giả đã nhân hóa những phẩm chất trong con người thành những phẩm chất trong con hổ, một con hổ có tình có nghĩa. Con vật cũng như con người, dưới ngòi bút sắc sảo của tác giả nó đã trở thành những phẩm chất đáng quý để nhiều người phải học tập theo. Câu chuyện thứ nhất: Hổ đực nhờ bà đỡ Trần đỡ đẻ cho hổ cái. Bà đỡ Trần nhà ở huyện Đông Triều, nổi tiếng đỡ đẻ mất tay vì vậy một đêm hổ đực đã đến nhà và nhờ bà ấy đỡ đẻ cho hổ cái, bà đỡ đẻ xong hổ đực trả ơn bà Hổ đực trả ơn bà mười lạng bạc, sau này nhờ số bạc đó, bà đỡ Trần sống qua cảnh mất mùa đói kém. Đoạn thứ hai kể về chuyện đã xảy ra giữa hổ trán trắng và người kiếm củi ở huyện Lạng Giang. Hổ bị hóc xương, không thể nào lấy ra được. Nó đau đớn giãy giụa làm cỏ cây nghiêng ngả. Bác tiều phu đã giúp hổ lấy khúc xương ra khỏi họng. Hổ đền ơn đáp nghĩa bác tiều. Hơn mười năm sau, bác tiều qua đời, hổ đến bên quan tài tỏ lòng thương tiếc.

Sau đó, mỗi năm đến ngày giỗ bác, hổ lại đem dê hoặc lợn rừng đến để trước cửa nhà. Lòng biết ơn của hổ thật đáng quý, Bác Tiều Phu đã cứu giúp cho sự sống của Hổ lúc hoạn nạn vì vậy Hổ đã hết lòng cảm ơn và đền đáp ân huệ của mình với bác Tiều Phu, một tấm lòng đền đáp đáng quý của Hổ đã giúp cho chúng ta thấy được những loài vật cũng có những phẩm chất đáng quý của con người cũng biết ơn và biết trân trọng những tình cảm của con người đối với mình. Chỉ với 2 hành động của 2 con Hổ đó chúng ta nhận thấy lòng biết ơn - điều cốt lõi trong đạo làm người đã xuất phát trong động vật, động vật cũng như con người đều biết đền đáp những ân huệ cho những người đã cứu giúp mình. Đối với câu chuyện thứ nhất khi bà đỡ Trần giúp cho hổ cái được mẹ tròn con vuông, sau những phút mừng rỡ đùa giỡn với con, hổ đực quỳ xuống bên một gốc cây, lấy chân đào lên một cục bạc đưa biểu bà Trần.

Hành động đền ơn đáp nghĩa của con Hổ diễn ra ngay sau khi Bà đỡ xong cho Hổ cái. Hổ đền ơn cho Bà Đỡ rất nhiều hơn mười lượng bạc. Hổ tuy là một con vật nhưng lại biết cư xử có nghĩa có tình với người đã giúp gia đình nó vượt qua cơn hoạn nạn. Khi tiễn Bà Đỡ Trần về, hổ đã cúi đầu vẫy đuôi. Đến khi bà đỡ Trần đi khá xa, nó gầm lên một tiếng rồi bỏ đi. Đây có lẽ là lời chào tiễn biệt và là lời cảm ơn chân thành của hổ đực đối với ân nhân đã cứu giúp gia đình của mình.

Cách trả ơn của hổ trán trắng khác với hổ đực. Sau khi được bác Tiều Phu cứu sống, nó đã tha một con nai đến đặt trước cửa nhà bác Tiều Phu để tạ ơn, nhưng đó chỉ là những đền đáp về mặt vật chất cảm động nhất với tình huống của hổ trắng đó là sau hơn 10 năm khi bác tiều phu qua đời, nó vẫn nhớ tới những ân tình của bác đã cứu sống nó hổ trắng tới nơi chôn cất bác và dụi đầu vào quan tài, gầm lên tỏ vẻ xót thương, chạy quanh quan tài vài vòng rồi đi. Đây có lẽ là những hành động tiếc thương và nhớ tới Bác của Hổ Trắng, những hành động của Hổ có tình có nghĩa như những hành động của con người, thời gian trôi đi nhưng những ân tình đó trong lòng hổ trắng vẫn không hề nguội ngoai.

Từ đó về sau, hằng năm cứ tới ngày giỗ bác tiều là hổ lại đưa dê hoặc lợn đến để ở ngoài cửa. Đặc điểm chung của 2 con Hổ này là đều gầm lên những tiếng thét của mình đối với con Hổ thứ nhất nó gầm lên như 1 lời tiễn biệt còn đối với con Hổ Trắng tiếng gầm nói lên công ơn đền đáp và không quên được ân huệ của mình với Bác Tiều Phu. Cả 2 hành động của Hổ đã được tác giả nhân hóa lên để nói những phẩm chất tốt đẹp trong con người, những con người tình nghĩa, có tấm lòng cao thượng. Tác giả thật thành công khi đặt hổ vào hoàn cảnh như vậy, một con hổ hung dữ nhưng lại có tình có nghĩa người xưa từng nói "Hổ dữ cũng không ăn thịt con" quả không hề sai, dù là một loài hung dữ nhưng lại có tình có nghĩa.

Truyện Con hổ có nghĩa là bài học giáo huấn đạo đức của con người bằng những hành động tình nghĩa của Hổ, qua đó nhắc nhở con người cần sống tình nghĩa và biết đền đáp những ân huệ đã giúp đỡ mình.

Bài văn Cảm nhận về chuyện Con hổ có nghĩa số 4

Hổ là loài rất hung dữ và nguy hiểm, nó có thể ăn thịt con người bất kỳ lúc nào nó muốn. Nhưng trong câu chuyện Con hổ có nghĩa, tác giả đã xây dựng lên một hình ảnh con hổ có tư cách giống như một con người.

Đoạn thứ nhất là câu chuyện giữa hổ và bà đỡ Trần ở huyện Đông Triều. Hổ đực đền ơn mười lạng bạc vì bà đỡ Trần đã cứu vợ con nó. Số bạc ấy đã giúp bà sống qua năm mất mùa đói kém.

Biện pháp nghệ thuật nhân hóa thường thấy trong truyện ngụ ngôn khiến cho hình ảnh hổ đực mang bóng dáng hình ảnh con người. Nó không những biết đền ơn đáp nghĩa với ân nhân mà còn có nhiều biểu hiện đáng quý: hết lòng với hổ cái trong lúc sinh đẻ, vui mừng khi có con, lễ phép, lưu luyến trong phút chia tay ân nhân... Thật không thể tin được một loài vật hung dữ mà dưới ngòi bút miêu tả của tác giả con hổ hiện lên thật đáng trân trọng.

Đoạn thứ hai kể về chuyện đã xảy ra giữa hổ trán trắng và người kiếm củi ở huyện Lạng Giang. Hổ bị hóc xương, không thể nào lấy ra được. Nó đau đớn giãy giụa làm cỏ cây nghiêng ngả. Bác tiều phu đã giúp hổ lấy khúc xương ra khỏi họng. Hổ đền ơn đáp nghĩa bác tiều. Hơn mười năm sau, bác tiều qua đời, hổ đến bên quan tài tỏ lòng thương tiếc. Sau đó, mỗi năm đến ngày giỗ bác, hổ lại đem dê hoặc lợn rừng đến để trước cửa nhà.

Hai con hổ đã làm cho người đọc thấy cảm phục ở tấm lòng của nó, đó chính là lòng biết ơn - điều cốt lõi trong đạo làm người. Khi bà đỡ Trần giúp cho hổ cái được mẹ tròn con vuông, sau những phút mừng rỡ đùa giỡn với con, hổ đực quỳ xuống bên một gốc cây, lấy chân đào lên một cục bạc đưa biếu bà Trần. Hành động đền ơn đáp nghĩa của nó diễn ra ngay tức thì, không một chút đắn đo, suy nghĩ. Mà hổ đền ơn đâu phải ít, những hơn mười lạng bạc. Hổ tuy là một con vật nhưng lại biết cư xử có nghĩa có tình với người đã giúp gia đình nó vượt qua cơn hoạn nạn. Khi tiễn ân nhân về, hổ cúi đầu vẫy đuôi. Đến khi bà đỡ Trần đi khá xa, nó gầm lên một tiếng rồi bỏ đi. Đây là tiếng chào tiễn biệt, là lời cảm ơn chân thành của hổ đực đối với ân nhân.

Cũng đáp đền ân nghĩa nhưng cách trả ơn của hổ trán trắng có khác. Sau khi được cứu sống, nó đã tha một con nai đến đặt trước cửa nhà bác tiều phu để tạ ơn. Cảm động nhất là mười năm sau, khi bác tiều phu qua đời, nó vẫn nhớ đến bác và về

chịu tang ân nhân của mình. Từ xa, mọi người nhìn thấy hổ trán trắng dụi đầu vào quan tài, gầm lên tỏ vẻ xót thương, chạy quanh quan tài vài vòng rồi đi. Từ đó về sau, hằng năm cứ tới ngày giỗ bác tiều là hổ lại đưa dê hoặc lợn đến để ở ngoài cửa...

Trong đoạn này, tác giả đặc tả ân nghĩa thủy chung của hổ qua hai tiếng gầm của nó: một tiếng gầm tỏ ý cảm ơn khi đem nai về cho bác tiều và một tiếng gầm tỏ ý tiếc thương để vĩnh biệt ân nhân. Tiếng gầm này cũng là lời hứa không bao giờ quên ơn người đã khuất.

Hai câu chuyện được tác giả kể lại bằng giọng kể tự nhiên, mộc mạc, không khoa trương, không bình phẩm, nhưng chính điều này lại làm cho ý nghĩa của câu chuyện thêm thú vị và sâu sắc.

Tác giả đã mượn hình ảnh của hai con vật dữ tợn nhất nhưng lại sống rất nghĩa tình. Tác giả đã tinh tế khi chọn nhân vật trong truyện là con hổ. Con hổ hung dữ như vậy nhưng nó vẫn biết đền ơn đối với những người đã giúp đỡ nó vượt qua khó khăn, vậy con người với con người thì đã đối xử với nhau thế nào. Câu chuyện muốn nhắc nhở chúng ta rằng, Làm người thì phải sống có tình, có nghĩa. Tình nghĩa không chỉ cảm hóa được con người mà đối với loài vật chúng ta cũng có thể thu phục được.